

ТРИПІЛЬСЬКА КУЛЬТУРА — одна з найбільш яскравих археологічних культур доби енеоліту (IV — середина III тис. до н.е.). Виникла на рубежі V—IV тис. до н.е. на території Трансильванії і Румунської Молдови. У подальшому її історія пов'язана з розселенням людності по лісостеповій зоні Молдови та Правобережної України і частково Лівобережжя (Київщина). Назву отримала від дослідженого наприкінці минулого століття В.Хвойкою поселення біля с.Трипілья на Київщині. На території Румунії їй відповідає культура Кукутені.

Племена Т.к. жили у поселеннях, забудованих дерев'яно-глинобитними наземними спорудами, розташованими переважно одним чи кількома концентричними колами. Відомі також заглиблені житла. Виділяються поселення-гіганти площею від 150 до 450 га. Серед пам'яток цієї культури найвідомішими є гончарні вироби — посуд, виготовлений переважно з тонкоструктурної глини і оздоблений багатим заглибленим і розписним орнаментом у вигляді спіралі або її елементів. Розпис наносився мінеральними фарбами різного кольору. Серед господарських занять населення перше місце посідало землеробство, друге — тваринництво. Переважала велика рогата худоба. Були розвинуті домашні промисли (прядіння, ткацтво, виготовлення одягу та ін.), металообробка. За рівнем соціально-економічного розвитку населення Т.к. підійшло до рівня цивілізацій Єгипту та Близького Сходу, але через різні причини не перейшло до державності, створення міст, винайдення писемності.

В середині III тис. до н.е. з поширенням на зайняту нею територію племен ямної культури з південного заходу та культури кулястих амфор з північного заходу Т.к. зникає з історичної арени. Вважається, що нащадки трипільців увійшли до складу культури шнурової кераміки епохи ранньої бронзи.